

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 931/2019
20.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац, Јелене Боровац, Бранка Станића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Јасика адвокат из ... против тужених ББ, кога заступа пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ..., и ВВ, кога заступа пуномоћник Владислав Костић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизијама тужених изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2295/18 од 05.11.2018. године, у седници већа одржаној дана 20.06.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизијама тужених изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2295/18 од 05.11.2018. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољене ревизије тужених, изјављене против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2295/18 од 05.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1905/17 од 11.07.2018. године, обавезани су тужени да тужиоцу за период од септембра 2014. године закључно са августом 2015. године, по основу накнаде трошкова за исхрану у току рада и накнаду трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора, солидарно исплате појединачне месечне износе наведене у изреци пресуде са законском затезном каматом на те износе од доспелости до исплате (све ближе означено и опредељено у изреци пресуде). Обавезан је тужени ВВ да тужиоцу за период о септембра 2015. године закључно са јулом 2017. године, исплати по основу накнаде трошкова за исхрану у току рада и накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора, појединачне месечне износе наведене у изреци пресуде са законском затезном каматом за те износе од доспелости до исплате (све ближе означено и опредељено у изреци пресуде). Обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове поступка у износу од 58.942,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 2295/18 од 05.11.2018. године, одбио жалбу тужених и потврдио пресуду Основног суда у Новом Саду П1 1905/17 од 11.07.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су изјавили благовремене ревизије због битне повреде одредаба парничног поступка и

погрешне примене материјалног права. Ревизије су изјавили на основу члана 404. Закона о парничном поступку, због потребе уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављених ревизија на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да нема места одлучивању о ревизијама тужених као изузетно дозвољеним, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, уједначавањем судске праксе, као ни за новим тумачењем права, у смислу члана 404. став 1. ЗПП-а, обзиром да је питање исплате накнаде за исхрану у току рада и регреса за годишњи одмор довољно разјашњено у судској пракси, а образложења побијаних пресуда, за одлуку о усвајању тужбеног захтева тужиоца у складу су са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права у вези са законским разлозима датим за усвајање тужбеног захтева.

Испитујући дозвољеност ревизија у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да ревизије нису дозвољене.

Према члану 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде на име регреса и топлог оброка поднета је суду дана 03.10.2017. године.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору који се односи на потраживање новца у коме вредност предмета спора у побијеном делу очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизије тужених нису дозвољене.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић